

Το Βιβλίο του Ιωήλ και η Λαοδικειακή Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας - Αριθμός Δεκαέξι

Jeff Pippenger
2025-12-22

Αριθμός Δεκαέξι

Ζητώ εκ των προτέρων συγγνώμη για τα τόσα λόγια προτού αναλάβω το κύριο θέμα. Επιθυμώ να θέσω ορισμένες προφητικές γραμμές στη θέση τους, οι οποίες αποτελούν σημαντικά στοιχεία της λογικής που προτίθεμαι να χρησιμοποιήσω όταν εξετάσουμε άμεσα το βιβλίο του Ιωήλ. Έχω προηγουμένως αναφέρει ότι η εβραϊκή λέξη που μεταφράζεται ως «εξολοθρεύω» στο βιβλίο του Ιωήλ έχει τις ρίζες της στη θυσιαστική μέθοδο επικυρώσεως διαθήκης κατά τις ημέρες του Αβραάμ.

Ευπνήσατε, μεθύστακες, και κλάψατε· και ολολύξατε, πάντες οι πότες οίνου, εξαιτίας του νέου οίνου· διότι αφαιρέθηκε από το στόμα σας. Ιωήλ 1:5.

Η εβραϊκή λέξη «cut off» είναι H3772 και αποτελεί πρωταρχική ρίζα που σημαίνει «κόπτω (αφαιρώ, κατακόπτω ή διαχωρίζω)· κατ' επέκτασιν, καταστρέφω ή καταναλίσκω· ειδικότερα, συνάπτω διαθήκη (δηλαδή, συνάπτω συμμαχία ή συμφωνία, αρχικώς με το να τεμαχίζεται σάρκα και να διέρχονται ανάμεσα από τα τεμάχια)».

Αντιλαμβάνομαι ότι ο ορισμός του Strong για το «αποκόπτω» το χαρακτηρίζει ως «πρωτόγονη ρίζα», υπό τη γραμματική έννοια. Τούτου λεχθέντος, η αποκοπή που συνδέεται με τη διαθήκη και τον Αβραάμ καταδεικνύει ότι το φως της διαθήκης είναι προσδεμένο στη λέξη, και το φως αυτό προβάλλεται στην πρωταρχική ιστορική του ρίζα. Το «κόβω», υπό τους όρους της ιστορίας της διαθήκης, είναι ένα προφητικό σύμβολο που εδράζεται στις πρωταρχικές του ρίζες, και επίσης χαρακτηρίζεται γραμματικώς ως πρωτόγονη ρίζα.

Η διακήρυξη στο πέμπτο εδάφιο δεν προσδιορίζει μόνον ότι δεν έχουν το μήνυμα της όψιμης βροχής, όπως παριστάνεται από τον «νέο οίνο», αλλά και ότι «τότε και εκεί» απορρίπτονται ως ο λαός της διαθήκης του Θεού, ένας λαός της διαθήκης που ανάγει τις «πρωταρχικές του ρίζες» στον Αβραάμ.

Η γενεά που πέθανε στην έρημο επί σαράντα και πλέον έτη, ανήγε τις πρωταρχικές της ρίζες στον Αβραάμ, δηλαδή στον πατέρα πολλών εθνών. Η γενεά που εισήλθε στη Γη της Επαγγελίας με τον Ιησού του Ναυή ανήγε τις πρωταρχικές της ρίζες στον Αβραάμ. Οι Ιουδαίοι που σταύρωσαν τον Χριστό ανήγαν τις πρωταρχικές τους ρίζες στον Αβραάμ. Οι Προτεστάντες που εξήλθαν από τους Σκοτεινούς Αιώνες, και οι οποίοι έπειτα δοκιμάστηκαν και παραμερίστηκαν ως ο εκλεκτός λαός της διαθήκης του Θεού το 1844, ανήγαν τις πρωταρχικές τους ρίζες στον Αβραάμ. Το Μιλλεριτικό Φιλαδελφιανό κίνημα που εισήλθε στα Άγια των Αγίων στις 22 Οκτωβρίου 1844 ανήγε τις πρωταρχικές του ρίζες στον Αβραάμ. Το Μιλλεριτικό Λαοδικειακό κίνημα που ανοικοδόμησε την

Ιερισχά το 1863 ανήγε τις πρωταρχικές του ρίζες στον Αβραάμ. Η Λαοδικειακή Εκκλησία των Αντιβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας, η οποία εκχέεται από το στόμα του Κυρίου κατά τον επικείμενο νόμο της Κυριακής, ανήγε τις πρωταρχικές της ρίζες στον Αβραάμ. Όλες αυτές οι γενεές έχουν εκπληρώσει, ή θα εκπληρώσουν, την παραβολή του αμπελώνα.

Οι μέθυσοι στον Ιωήλ αφυπνίζονται για να διαπιστώσουν ότι έχουν απορριφθεί ως λαός του Θεού και ότι δεν έχουν το μήνυμα της όψιμης βροχής. Τότε ισχύει το αντίστροφο. Εκείνοι τους οποίους ο Ιωήλ προσδιορίζει ως φέροντες «στεφάνους δόξης», εισέρχονται κατόπιν σε διαθήκη, σφραγίζονται και υψώνονται ως προσφορά. Η πρώτη κιόλας επικυρωμένη διαθήκη μεταξύ του Θεού και ενός εκλεκτού λαού άρχισε με το ίδιο «κόψιμο» που παριστάνεται κατά την τελική θυσία του λαού του Θεού, η οποία αρχίζει με τον νόμο της Κυριακής. Το κόψιμο είναι ο διαχωρισμός σίτου και ζιζανίων. Τα ζιζάνια απορρίπτονται και ρίπτονται στη φωτιά, και ο σίτος δεματοποιείται μαζί ως η πεντηκοστιανή προσφορά πρώτων καρπών σίτου, η οποία κατόπιν υψώνεται, «όπως στα προηγούμενα χρόνια».

Υπάρχουν τέσσερα σημεία τα οποία συνήθως υποδεικνύονται ως αντιπροσωπευτικά της διαθήκης του Αβραάμ. Στη Γένεση δώδεκα ο Αβραάμ «καλείται» και λαμβάνει την υπόσχεση ότι θα καταστεί μέγα έθνος. Αυτό δεν αποτελεί μέρος της διαθήκης, αλλά είναι η κλήση μιας υποσχέσεως. Κατά το σημείο εκείνο το όνομά του είναι Άβραμ, διότι ένα από τα σύμβολα μιας σχέσεως διαθήκης είναι η αλλαγή ονόματος. Το όνομα του Άβραμ μεταβάλλεται στο τρίτο από τα τέσσερα στάδια της διαθήκης.

Διότι, όταν ο Θεός έδωκε την επαγγελίαν εις τον Αβραάμ, επειδή δεν είχε να ομόση εις ουδένα μεγαλύτερον, ώμοσεν εις εαυτόν, λέγων· Βεβαίως, ευλογών θέλω σε ευλογήσει, και πληθύνων θέλω σε πληθύνει. Και ούτω, αφού υπέμεινε μακροθύμως, επέτυχε της επαγγελίας. Διότι οι άνθρωποι ομνύουσιν εις τον μεγαλύτερον, και ο όρκος προς βεβαίωσιν είναι εις αυτούς τέλος πάσης αντιλογίας. Εν ω ο Θεός, θέλων να δείξη περισσότερον εις τους κληρονόμους της επαγγελίας το αμετάθετον της βουλής αυτού, εμεσίτευσεν όρκον· διά να έχωμεν, διά δύο αμεταθέτων πραγμάτων, εις τα οποία ήτο αδύνατον να ψευσθή ο Θεός, ισχυράν παρηγορίαν ημείς, οι καταφυγόντες διά να κρατήσωμεν την προκειμένην ελπίδα· την οποίαν έχομεν ως άγκυραν της ψυχής, ασφαλή τε και βεβαίαν, και εισερχομένην εις το εσώτερον του καταπετάσματος· όπου εισήλθε υπέρ ημών ο πρόδρομος, ο Ιησούς, γενόμενος αρχιερεύς εις τον αιώνα κατά την τάξιν Μελχισεδέκ. Εβραίους 6:13–20.

Ἡ κλήσις ἦταν ἡ ἐπαγγελία τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν Ἄβραμ, καὶ παρεῖχε δεῦτερον μάρτυρα διὰ τοῦ «ὄρκου» ποὺ ἀκολούθησε. Ὁ «ὄρκος» ποὺ ἀκολούθησε ἦταν τριμερής. Μετὰ τὴν κλήσιν τῆς ἐπαγγελίας, ἥτις ἦταν τὸ πρῶτον βῆμα, τὸ δεῦτερον, τὸ τρίτον καὶ τὸ τέταρτον βῆμα ἀποτελοῦν τὴν αὐτὴν τριμερῆ διαθήκην τοῦ Θεοῦ μὲ ἕναν ἐκλεκτὸν λαόν. Στη Γένεση δεκαπέντε ὁ Θεὸς ἐπισήμως «τέμνει» (συνάπτει) τὴν διαθήκην διὰ μιᾶς δραματικῆς τελετουργίας, ὅπου ὁ Θεὸς μόνος διέρχεται ἀνὰ μέσον διηρημένων ζώων, ὑποσχόμενος ἀνευ ὄρων γῆν στους ἀπογόνους τοῦ Ἀβραάμ. Ἡ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας παριστάνετο ὡς γῆ μεταξὺ δύο ποταμῶν· τοῦ ποταμοῦ τῆς Αἰγύπτου καὶ τοῦ ποταμοῦ Εὐφράτου. Τὸ πρῶτον βῆμα τῆς τριμεροῦς διαθήκης περιλαμβάνει ἄμεση ἀναφορὰ στὴν προφητικὴ συμβολικὴ τῶν δύο ποταμῶν, καὶ εἰς ὅλα ὅσα συνδέονται μὲ αὐτὸ τὸ σύμβολο. Ὅταν ἡ θεόπνευστος μαρτυρία ὑποδεικνύει τοὺς ποταμοὺς Οὐλαῖ καὶ Ἰδδεκέλ

ὡς γεγονότα πού εἶναι τώρα ἐν πορείᾳ ἐκπληρώσεως, οἱ δύο ἐκεῖνοι ποταμοὶ εἶχαν προτυπωθεῖ στήν προφητεία τοῦ Ἄβραμ. Τὸ πλαίσιο εἶναι ἀνάμεσα στοὺς δύο ποταμοὺς τοῦ Ἄβραμ, οἱ ὁποῖοι, ὅταν συνδυσασθοῦν μὲ τοὺς δύο ποταμοὺς τοῦ Δανιήλ, καθιστοῦν τέσσαρας ποταμούς, διότι ἡ φωνὴ τοῦ Χριστοῦ εἶναι φωνὴ ὑδάτων πολλῶν.

Κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὁ Κύριος ἔκαμε διαθήκην μετὰ τοῦ Ἄβραμ, λέγων· Εἰς τὸ σπέρμα σου ἔδωκα τὴν γῆν ταύτην, ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ τῆς Αἰγύπτου ἕως τοῦ μεγάλου ποταμοῦ, τοῦ ποταμοῦ Εὐφράτου· τοὺς Κεναίους, καὶ τοὺς Κενεζαίους, καὶ τοὺς Κεδμωναίους, καὶ τοὺς Χετταίους, καὶ τοὺς Φερεζαίους, καὶ τοὺς Ῥαφαῖμ, καὶ τοὺς Ἀμορραίους, καὶ τοὺς Χαναναίους, καὶ τοὺς Γεργεσαίους, καὶ τοὺς Ἰεβουσαίους. Γένεσις 15:18–21.

Ἡ γη που υποσχέθηκε στον Ἄβραμ ἦταν ολόκληρος ο κόσμος, ο οποίος αντιπροσωπεύεται ἀπὸ δέκα βασιλεῖς στις ἐσχάτες ἡμέρες, ἐνῶ κατὰ τις πρώτες ἡμέρες τῆς διαθήκης καταγραφόταν ὡς δέκα φυλές, ὄχι βασιλεῖς. Οἱ εκατὸν σαράντα τέσσερις χιλιάδες θα βρίσκονται σε σύγκρουση με ολόκληρο τον κόσμο. Τότε ο κόσμος θα εμπλακεῖ με τὴ διαδικασία δοκιμασίας τῆς ἐπιβολῆς τῆς κυριακάτικης λατρείας ἀπὸ μια παγκόσμια κυβέρνηση ὑπὸ τὴν καθοδήγηση τῆς πορφύρας πόρνης τῆς Αποκαλύψεως δεκαεπτὰ, ἡ οποία βασιλεύει ἐπὶ τῶν δέκα βασιλέων τῆς γῆς. Στον Ἄβραμ, τὸ σύμβολο ἐκκλησίας καὶ κράτους τῆς εικόνας τοῦ θηρίου αντιπροσωπεύεται ἀπὸ τον ποταμὸ τῆς Αἰγύπτου, σύμβολο κρατικῆς πολιτικῆς, καὶ ἀπὸ τον ποταμὸ τῆς Βαβυλώνας, σύμβολο ἐκκλησιαστικῆς πολιτικῆς.

Μετὰ ταῦτα ὁ λόγος τοῦ Κυρίου ἦλθε πρὸς τὸν Ἄβραμ ἐν ὄραματι, λέγων,

Μὴ φοβοῦ, Ἄβραμ· ἐγὼ εἰμι ἡ ἀσπίς σου καὶ ὁ μισθός σου ὁ μέγας σφόδρα.

Καὶ εἶπεν ὁ Ἄβραμ· Κύριε Θεέ, τί θέλεις μοι δώσει, ἐπειδὴ ἐγὼ ἀπέρχομαι ἄτεκνος, καὶ ὁ οἰκονόμος τοῦ οἴκου μου οὗτός ἐστιν Ἐλιέζερ ὁ Δαμασκηνός; Καὶ εἶπεν ὁ Ἄβραμ· Ἰδού, εἰς ἐμὲ δὲν ἔδωκας σπέρμα· καὶ ἰδού, ὁ γεννηθεὶς ἐν τῷ οἴκῳ μου εἶναι κληρονόμος μου. Καὶ ἰδού, ὁ λόγος τοῦ Κυρίου ἦλθε πρὸς αὐτὸν, λέγων,

Οὗτος δὲν θὰ εἶναι ὁ κληρονόμος σου· ἀλλ' ἐκεῖνος πού θὰ προέλθῃ ἀπὸ τὰ σπλάγχνα σου, αὐτὸς θὰ εἶναι ὁ κληρονόμος σου. Καὶ τὸν ἔβγαλε ἔξω καὶ εἶπε· Ἀνάβλεψον τώρα πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἀρίθμησε τὰ ἄστρα, ἐὰν δύνασαι νὰ τὰ ἀριθμήσῃς· καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Οὕτως θὰ εἶναι τὸ σπέρμα σου.

Καὶ ἐπίστευσεν εἰς τὸν Κύριον· καὶ τοῦτο ἐλογίσθη εἰς αὐτόν εἰς δικαιοσύνην. Καὶ εἶπεν πρὸς αὐτόν,

Ἐγὼ εἰμι ὁ Κύριος, ὁ ἐξαγαγὼν σε ἐκ τῆς Οὐρ τῶν Χαλδαίων, διὰ νὰ σοῦ δώσω τὴν γῆν ταύτην, ὥστε νὰ τὴν κληρονομήσῃς.

Καὶ εἶπε· Κύριε Θεέ, πὼς θέλω γνωρίσει ὅτι θέλω κληρονομήσει αὐτήν; Καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν,

Λάβε μοι δάμαλιν τριετῆ, καὶ αἶγα τριετῆ, καὶ κριὸν τριετῆ, καὶ τρυγόνα, καὶ περιστεράν νεοσσόν.

Καὶ ἔλαβε πρὸς ἑαυτὸν πάντα ταῦτα, καὶ διεμέλισεν αὐτὰ εἰς τὸ μέσον, καὶ ἔθεσεν ἕκαστον τμημα ἀντικρὺ τοῦ ἑτέρου· τὰ δὲ πετεινὰ οὐ διεμέλισεν. Καὶ ὅτε τὰ ὄρνεα κατέβησαν ἐπὶ τὰ

σώματα, ὁ Ἄβραμ ἀπεδίωξεν αὐτά. Καὶ ἐν τῷ δύνειν τὸν ἥλιον, βαθὺς ὕπνος ἐπέπεσεν ἐπὶ τὸν Ἄβραμ· καὶ ἰδοὺ, φρίκη σκότους μεγάλου ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτόν. Καὶ εἶπεν πρὸς τὸν Ἄβραμ,

Γνώριζε μετὰ βεβαιότητος ὅτι τὸ σπέρμα σου θα εἶναι πάροικος σε γῆ που δεν θα εἶναι δική του, καὶ θα τοὺς υπηρετήσῃ· καὶ ἐκεῖνοι θα το καταθλίψουν τετρακόσια ἔτη· ἀλλὰ καὶ τὸ ἔθνος, τὸ ὁποῖο θα υπηρετήσουν, ἐγὼ θα κρίνω· καὶ ἐπειτα θα ἐξέλθουν με μεγάλη περιουσία.

Καὶ σὺ θὰ ἀπελθῆς πρὸς τοὺς πατέρας σου ἐν εἰρήνῃ· θὰ ταφῆς ἐν γῆρα καλῇ.

Ἀλλὰ ἐν τῇ τετάρτῃ γενεᾷ θὰ ἐπανεέλθουν ἐδῶ· διότι ἡ ἀνομία τῶν Ἀμορραίων δὲν ἔχει ἀκόμη συμπληρωθῆ.

Καὶ ἐγένετο, ὅτε ἔδυσε ὁ ἥλιος, καὶ ἐγένετο σκότος, ἰδοὺ κάμιнос καπνίζουσα καὶ λαμπὰς πυρὸς, ἣτις διήλθεν ἀνὰ μέσον τῶν τεμαχίων τούτων. Γένεσις 15:1–17.

Αὐτός που ἐπρόκειτο νὰ ὀδηγήσῃ τὸν Μωυσή καὶ τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ ὡς στύλος πυρός τῆ νύκτα καὶ νέφος τῆν ἡμέρα, διήλθε ἀνάμεσα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ «διαμελισμένα» τεμάχια ὡς καπνίζουσα κάμιнос καὶ λαμπάδα καιομένη.

Καὶ ὁ Κύριος προεπορεύετο αὐτῶν τὴν ἡμέραν ἐν στύλῳ νεφέλης, διὰ νὰ ὀδηγῇ αὐτοὺς εἰς τὴν ὁδόν· καὶ τὴν νύκτα ἐν στύλῳ πυρός, διὰ νὰ δίδῃ εἰς αὐτοὺς φῶς, ὥστε νὰ πορεύονται ἡμέραν καὶ νύκτα· δεν ἀπεμάκρυνεν ἀπὸ προσώπου τοῦ λαοῦ τὸν στύλον τῆς νεφέλης τὴν ἡμέραν, οὐδὲ τὸν στύλον τοῦ πυρός τὴν νύκτα. Ἐξοδος 13:21, 22.

Ὁ καιόμενος λύχνος καὶ ἡ καπνίζουσα κάμιнос προτυποποιούσαν τὴ στύλη νεφέλης ἢ πυρός καὶ αντιπροσωπεύουν ἓνα προφητικὸ στοιχεῖο τοῦ πρώτου βήματος, ἀπὸ τὰ τρία βήματα που συνδέονται με τὴ σύναψη τῆς διαθήκης τοῦ Θεοῦ με τὸν Ἄβραμ. Τὸ κεφάλαιο ἀρχίζει με τὰ λόγια «Μη φοβού», διότι τὸ μήνυμα τοῦ πρώτου ἀγγέλου εἶναι «φοβήθητε τὸν Θεόν», καὶ ἐκεῖνοι που, ὅπως ὁ Ἄβραμ, φοβούνται τὸν Θεό, δεν θα χρειαστεῖ νὰ φοβηθῶν τὸν Θεό. Υπάρχουν δύο εἶδη φόβου, διότι υπάρχουν δύο τάξεις ἀνθρώπων.

Περαιτέρω στο χωρίο τῆς διαθήκης, ὁ Ἄβραμ πίστευσε τὸν Θεό, καὶ αὐτὸ τοῦ λογίσθηκε ὡς δικαιοσύνη. Οἱ τρεῖς ἀγγελοὶ παραλληλίζονται με τὸ ἔργο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅπως ἐκτίθεται ἀπὸ τὸν Ἰωάννη, ὁ ὁποῖος διδάσκει ὅτι τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἐλέγχει περὶ τριῶν πραγμάτων: ἀμαρτίας, δικαιοσύνης καὶ κρίσεως. Αὐτὰ τὰ χαρακτηριστικὰ ἀντιστοιχοῦν στοὺς τρεῖς ἀγγέλους· ἔτσι, ἀφοῦ ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ ἐκτίθεται στο χωρίο τῆς διαθήκης, κατόπιν προσδιορίζεται τὸ δεύτερο βῆμα τῆς δικαιοσύνης, γιὰ νὰ ἀκολουθηθεῖ ἐπειτα ἀπὸ τὴν ἀναγγελία τῆς κρίσεως, ἡ ὁποία εἶναι τὸ τρίτο ἔργο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ τὸ μήνυμα τοῦ τρίτου ἀγγέλου. Τὸ πρῶτο βῆμα τῆς διαθήκης προτυποποιούσε τὸ μήνυμα τοῦ πρώτου ἀγγέλου, τὸ ὁποῖο εἶναι πάντοτε ἓνα φράκταλ καὶ τῶν τριῶν μηνυμάτων. Τὰ τρία βήματα τῆς διαδικασίας τῆς διαθήκης ἀντιπροσωπεύουν τοὺς τρεῖς ἀγγέλους τῆς Ἀποκάλυψης δεκατέσσερα.

Ἀφοῦ ὁ Ἄβραμ λογίζεται ὡς δίκαιος, σηματοδοτώντας τὸν δεύτερο ἀγγελο, ετοιμάζει μίαν προσφορά, διότι ἡ προσφορά ετοιμάζεται ἀκριβῶς πρὶν ἀπὸ τὸ τρίτο βῆμα τῆς κρίσεως. Ἡ προσφορά ἐκεῖνη ἀντιπροσωπεύει τὴν προσφορά τῶν Λευιτῶν τοῦ Μαλαχία 3, ἡ ὁποία υψώνεται ὡς σημαία. Καθὼς οἱ τρεῖς περίοδοι τῶν σαράντα ἐτῶν στὴ ζωὴ τοῦ Μωυσή ἀντιπροσωπεύουν τὰ μηνύματα τῶν τριῶν ἀγγέλων, τὰ πρῶτα σαράντα ἔτη τοῦ Μωυσή περιέχουν καὶ τὰ τρία βήματα

του μηνύματος των τριών αγγέλων.

Εκεί όπου αρχίζει η μαρτυρία του Μωυσή είναι με τους γονείς του να φοβούνται τον Θεό, (το πρώτο βήμα), και κατόπιν ακολουθεί μια οπτική δοκιμασία. Το δεύτερο βήμα περιλαμβάνει μια οπτική δοκιμασία, όπως συνέβη στο πρώτο κεφάλαιο του Δανιήλ, όταν ο Δανιήλ πρώτα φοβήθηκε τον Θεό και αρνήθηκε να φάγει τη βαβυλωνιακή τροφή, και κατόπιν δοκιμάστηκε βάσει της εξωτερικής του εμφάνισης. Έπειτα, για τον Δανιήλ, ακολούθησε η τρίτη δοκιμασία τρία χρόνια αργότερα από τον βασιλέα Ναβουχοδονόσορα, σύμβολο του βασιλέως του βορρά και του νόμου της Κυριακής, που είναι το μήνυμα του τρίτου αγγέλου.

Οι γονείς του Μωυσή φοβήθηκαν τον Θεό, τον έθεσαν μέσα σε μια κιβωτό επάνω στα νερά, και η θυγατέρα του Φαραώ οδηγήθηκε να δει την κατάσταση και έπειτα εξέφερε κρίση υπέρ της σωτηρίας του παιδιού. Η αρχή της ζωής του Μωυσή υπήρξε απεικόνιση της διαθήκης που έκανε ο Θεός με την ανθρωπότητα, και κατόπιν, μέσω του Μωυσή, ο Θεός έκανε επίσης διαθήκη με ένα εκλεκτό έθνος, επιλεγμένο από την ανθρωπότητα. Η διαθήκη του Νώε με την ανθρωπότητα αντιπροσωπεύει τον πολύ όγλο, και η διαθήκη του Μωυσή με έναν εκλεκτό λαό είναι οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες. Η προσφορά που επρόκειτο να κάνει ο Άβραμ για να επικυρώσει τη διαθήκη έφερε το έμβλημα της διαθήκης του Νώε, όπως ακριβώς και ο Μωυσής, ο οποίος εκπλήρωσε την προφητεία του Άβραμ αιώνες αργότερα.

Η προσφορά αποτελούνταν από πέντε διαφορετικά ζώα: μία τριετή δάμαλη, μία τριετή αίγα, έναν τριετή κριό, ένα τρυγόني και ένα νεαρό περιστέρι. Τα πτηνά αφέθηκαν ολόκληρα, ενώ η δάμαλη, ο κριός και η αίγα «διαιρέθηκαν» σε δύο μέρη. Η προσφορά προτυπώνει την ύψωση ενός σημείου κατά τις έσχατες ημέρες ως οπτική δοκιμασία για την ανθρωπότητα. Το οπτικό σημείο για τη θυγατέρα του Φαραώ ήταν το βρέφος Μωυσή μέσα στην κιβωτό. Η κιβωτός συμβολίζεται από τις οκτώ ψυχές επάνω στην κιβωτό. Ο αριθμός «οκτώ» καθιερώνεται ως ένα από τα προφητικά χαρακτηριστικά του σημείου των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Όταν λάβετε υπόψη τις πέντε ζωικές προσφορές και διαιρέσετε τις τρεις στη μέση, τότε η προσφορά σας αποτελείται από οκτώ μέρη, όπως προτυπώνεται στον Νώε, και κατόπιν επιβεβαιώνεται στην προσφορά του Άβραμ.

Εκείνα τα πέντε ζώα, όταν διαιρούνται όπως διέταξε ο Θεός, αντιπροσωπεύουν τον αριθμό «οκτώ», και, πράττοντας τούτο, αντιπροσωπεύουν εκείνες τις ψυχές στο τέλος του κόσμου, οι οποίες προτυπώθηκαν από τις «οκτώ» ψυχές επάνω στην κιβωτό. Το σημείο της περιτομής, το οποίο είναι το δεύτερο στάδιο της τριμερούς διαθήκης του Άβραμ, έπρεπε να τελείται κατά την «όγδοη» ημέρα μετά τη γέννηση, και η τελετή αυτή αντικαταστάθηκε από το βάπτισμα, το οποίο προτυπώνει την ανάσταση του Χριστού, η οποία έλαβε χώρα κατά την «όγδοη» ημέρα. Ο αριθμός «οκτώ» αποτελεί καθιερωμένο γνώρισμα των διαθηκών τόσο του Νώε όσο και του Μωυσή, και αυτές προτυπώνουν τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, οι οποίες θα υψωθούν ως προσφορά σημείου, και οι οποίες είναι ο «όγδοος» που είναι εκ των επτά.

Αυτά τα πέντε ζώα αντιπροσωπεύουν τις πέντε φρόνιμες παρθένες, οι οποίες προτυπώνονται από τους «οκτώ» στην κιβωτό, και θα περάσουν από έναν παλαιό κόσμο σε έναν νέο κόσμο—χωρίς να δουν θάνατο.

Η προσφορά του Άβραμ ήταν καθαρή προσφορά, διότι όλα τα ζώα της προσφοράς ήταν καθαρά ζώα, και από κοινού αντιπροσωπεύουν τα κύρια ζώα που χρησιμοποιούνταν για τα ολοκαυτώματα. Το μήνυμα του πρώτου αγγέλου περιλαμβάνει την εντολή να προσκυνήσουν τον Δημιουργό, και τα κύρια θυσιαστικά ζώα της λατρείας του αγιαστηρίου, η οποία επρόκειτο να θεσπιστεί όταν η προφητεία του Άβραμ εκπληρωνόταν στον καιρό του Μωυσή, προβάλλονται ως προσφορές λατρείας, ενώ συγχρόνως προτυπώνουν την κλήση του πρώτου αγγέλου να προσκυνήσουν τον Δημιουργό.

Το δέκατο όγδοο εδάφιο δηλώνει ρητώς: «Κατ' εκείνην τήν ημέραν ό Κύριος έκαμε διαθήκην μετά τοῦ Ἰβραμ». Αυτό σηματοδοτεί το πρώτο από τρία βήματα που προτυπώνουν τους τρεις αγγέλους της Αποκαλύψεως δεκατεσσάρων. Το βήμα της διαθήκης στη Γένεση δεκαπέντε αντιπροσωπεύει το μήνυμα του πρώτου αγγέλου της Αποκαλύψεως δεκατεσσάρων, το οποίο ακολουθείται από έναν δεύτερο άγγελο, ο οποίος προτυπώθηκε από το δεύτερο βήμα της διαθήκης του Ἰβραμ που βρίσκεται στη Γένεση δεκαεπτά.

Στο δεύτερο βήμα, το όνομα του Άβραμ αλλάζει σε Αβραάμ. Άβραμ σημαίνει «ο πατέρας είναι υψωμένος», και Αβραάμ σημαίνει «ο πατέρας πολλών εθνών». Στην κλήση του Άβραμ δόθηκε η υπόσχεση ότι θα γινόταν μεγάλο έθνος, αλλά η υπόσχεση δεν επικυρώθηκε παρά μόνον όταν το όνομα του Άβραμ άλλαξε. Τότε έγινε ο πρώτος πατέρας ενός εκλεκτού λαού της διαθήκης. Το επόμενο βήμα προτυποποιούσε το μήνυμα του τρίτου αγγέλου, καθώς ο Αβραάμ δοκιμάζεται ως προς τη θυσία του Ισαάκ, πράγμα που προτυποποιούσε τον σταυρό, ο οποίος προτυποποιούσε την 22α Οκτωβρίου 1844, η οποία προτυποποιεί τον νόμο της Κυριακής — ο οποίος είναι το μήνυμα του τρίτου αγγέλου. Εκείνο το τρίτο βήμα της διαθήκης εκπληρώθηκε την εικοστή δεύτερα Οκτωβρίου του 1844, και εκτίθεται στη Γένεση 22.

Στο δεύτερο βήμα, το οποίο είναι το μήνυμα του δευτέρου αγγέλου, όπου το όνομα του Άβραμ μεταβάλλεται, καθιερώνεται η τελετή της περιτομής ως το «σημείο» ενός λαού διαθήκης και της σχέσεώς του προς τον Θεό. Είναι στην ιστορία του μηνύματος του δευτέρου αγγέλου που ο λαός του Θεού σφραγίζεται. Ανυψώνονται ως σημείο κατά το μήνυμα του τρίτου αγγέλου, το οποίο αντιπροσωπεύεται από τον νόμο της Κυριακής, αλλά σφραγίζονται κατά την περίοδο αμέσως πριν από τον νόμο της Κυριακής, η οποία, στη Μιλλεριτική ιστορία, θα ήταν αμέσως πριν κλείσει η θύρα στις 22 Οκτωβρίου 1844.

Το ίδιο ισχύει και για τα τρία διατάγματα εξόδου από τη Βαβυλώνα, τα οποία έθεσαν σε έναρξη την προφητεία των 2300 ετών, που έληξε κατά την άφιξη του τρίτου αγγέλου στις 22 Οκτωβρίου 1844. Ο ναός ολοκληρώθηκε κατά την ιστορία του δευτέρου διατάγματος, μετά το πρώτο, αλλά πριν από το τρίτο. Τα θεμέλια τέθηκαν κατά το πρώτο διάταγμα και η οικοδομή του ναού ολοκληρώθηκε μέσα στην ιστορία του δευτέρου διατάγματος. Το τρίτο διάταγμα, το 457 π.Χ., έθεσε σε έναρξη τα 2300 έτη, ενώ το ίδιο το διάταγμα αποκατέστησε στους Ιουδαίους την εθνική κυριαρχία. Στο τρίτο waymark εγκαθίσταται μια βασιλεία, όπως παριστάνεται από την αποκατάσταση της εθνικής κυριαρχίας με το τρίτο διάταγμα και από την ανύψωση της θριαμβεύουσας εκκλησίας ως σημαίας κατά τον νόμο της Κυριακής.

Το τρίτο διάταγμα προεικόνιζε την άφιξη του τρίτου αγγέλου στον γάμο στις 22 Οκτωβρίου 1844. Η νύμφη ετοιμάζει τον εαυτό της πριν από τον γάμο, όχι κατά τον γάμο. Η σφράγιση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων ολοκληρώνεται ακριβώς πριν από τον νόμο της Κυριακής, κατά τη χρονική περίοδο η οποία προφητικώς παριστάνεται ως η δοκιμασία της εικόνας του θηρίου. Μας πληροφορείται ότι η δοκιμασία της εικόνας του θηρίου είναι η δοκιμασία την οποία πρέπει να περάσουμε προτού κλείσει η περίοδος της χάριτος.

Ο Κύριος μού έδειξε καθαρά ότι η εικόνα του θηρίου θα σχηματισθεί πριν κλείσει ο καιρός της δοκιμασίας· διότι αυτή θα αποτελέσει τη μεγάλη δοκιμασία για τον λαό του Θεού, μέσω της οποίας θα αποφασισθεί ο αιώνιος προορισμός τους. Η θέση σας είναι ένα τέτοιο συνονθύλευμα ασυνεπειών, ώστε ελάχιστοι μόνον θα πλανηθούν.

«Στην Αποκάλυψη 13 το θέμα αυτό παρουσιάζεται με σαφήνεια· [Αποκάλυψη 13:11–17, παρατίθεται].»

«Αυτή είναι η δοκιμασία που πρέπει να περάσει ο λαός του Θεού προτού σφραγιστεί. Όσοι απέδειξαν την πίστη τους προς τον Θεό τηρώντας τον νόμο Του και αρνούμενοι να δεχθούν ένα νόθο σάββατο, θα καταταχθούν κάτω από το λάβαρο του Κυρίου Θεού Ιεχωβά και θα λάβουν τη σφραγίδα του ζώντος Θεού. Εκείνοι που εγκαταλείπουν την αλήθεια της ουράνιας προελεύσεως και αποδέχονται την κυριακάτικη αργία ως σάββατο, θα λάβουν το χάραγμα του θηρίου.» Manuscript Releases, τόμος 15, σ. 15.

Η θύρα έκλεισε στις 22 Οκτωβρίου 1844, προτυπώνοντας την κλειστή θύρα κατά τον νόμο της Κυριακής. Η Αδελφή Γουάιτ δηλώνει ότι η δοκιμασία της εικόνας του θηρίου είναι η δοκιμασία που πρέπει να περάσουμε «πριν» κλείσει η περίοδος της χάριτος, και επίσης δηλώνει ότι η δοκιμασία αυτή είναι το σημείο όπου αποφασίζεται ο αιώνιος προορισμός μας. Πριν από τον νόμο της Κυριακής, η νύμφη ετοιμάζει τον εαυτό της, και αυτό απαιτεί να έχει το κατάλληλο ένδυμα του γάμου, ένδυμα που πρέπει να καθαριστεί με τις καθαρτήριοιες πυρές του Αγγελιοφόρου της Διαθήκης. Η σφραγίδα τίθεται πριν από τον γάμο, και έπειτα ο γάμος λαμβάνει χώρα κατά τον νόμο της Κυριακής.

Η αδελφή White επισημαίνει ότι η σφράγιση είναι η εδραίωση στην αλήθεια τόσο διανοητικώς όσο και πνευματικώς. Περαιτέρω, επισημαίνει ότι «όταν» ο λαός του Θεού σφραγισθεί, «τότε» θα έλθει το σείσιμο των κρίσεων του Θεού. Το σείσιμο είναι οι κρίσεις που αρχίζουν από τον σεισμό της Αποκάλυψης ένδεκα, ο οποίος είναι ο νόμος της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Ο μιλλεριτικό ναός ολοκληρώθηκε κατά την Κραυγή του Μεσονυκτίου, προσδιορίζοντας ότι η σφραγίδα τίθεται πριν από το τρίτο ορόσημο της κρίσεως. Στη διαθήκη του Αβραάμ, το τρίτο βήμα της κρίσεως ήταν ο Ισαάκ στο Όρος Μοριά, προτυπώνοντας όχι μόνο τον Χριστό επάνω στον σταυρό, αλλά και την προσφορά των Λευιτών στο Μαλαχία 3.

Και θέλει καθίσει ως χωνευτής και καθαριστής του ἄργυριου· και θέλει καθαρίσει τοὺς υἱοὺς τοῦ Λευῖ, και θέλει ἐκκαθαρίσει αὐτοὺς ὡς τὸν χρυσὸν και ὡς τὸ ἄργύριον, διὰ τὸ προσφέρωσιν εἰς τὸν Κύριον προσφορὰν ἐν δικαιοσύνη. Τότε ἡ προσφορὰ τοῦ Ἰούδα και τῆς Ἱερουσαλήμ θέλει εἶσθαι εὐάρεστος εἰς τὸν Κύριον, ὡς ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν ἀρχαίων και ὡς ἐν τοῖς προτέροις ἔτεσιν.

Και θέλω πλησιάσει προς εσάς εις κρίσιν· και θέλω είσθαι μάρτυς ταχύς κατά των φαρμακών, και κατά των μοιχών, και κατά των επιόρκων, και κατά εκείνων που καταδυναστεύουν τον μισθωτόν εις τον μισθόν αυτού, την χήραν και τον ορφανόν, και που εκκλίνουν τον ξένον από του δικαίου αυτού, και δεν με φοβούνται, λέγει ο Κύριος των δυνάμεων. Μαλαχίας 3:3–5.

Μετά τη διαδικασία του καθαρισμού, η προσφορά θα είναι «τότε» όπως κατά τις αρχαίες ημέρες, και η προσφορά ετοιμάζεται κατά την τελική πράξη της κρίσεως, διότι τότε οι Λευίτες, οι οποίοι έχουν καθαρισθεί και ετοιμασθεί ως προσφορά, αντιπαραβάλλονται προς τις μωρές παρθένας, εναντίον των οποίων ο Χριστός πρόκειται να είναι «ταχύς μάρτυς». Ο «ταχύς μάρτυς» είναι ο «πιστός μάρτυς προς την εκκλησία της Λαοδικείας», ο οποίος εκσφενδονίζει τον Σεβνά ως σφαίρα σε μακρινό αγρό, και ο οποίος εκτινάσσει με εμετό τους Λαοδικείς από το στόμα Του. Ο χωρισμός του σίτου και των ζιζανίων θα είναι ταχύς, διότι οι τελικές κινήσεις είναι ταχείες. Εκείνος ο ταχύς αγγελιαφόρος είναι Αυτός που έρχεται αιφνιδίως στον ναό Του στο τρίτο κεφάλαιο του Μαλαχία.

Η ανύψωση της προσφοράς στον Μαλαχία «ως εν ταις ημέραις ταις αρχαίαις» είναι η ανύψωση του σημαιοφόρου σημείου των εκατόν τεσσαράκοντα τεσσάρων χιλιάδων· ήταν η ανύψωση της προσφοράς των δύο πεντηκοστιανών κυματιζομένων άρτων· ήταν η ανύψωση του όφεως επάνω στον στύλο εν τη ερήμω· ήταν η ανύψωση του Χριστού επάνω στον σταυρό, και ήταν η ανύψωση του Σεδράχ, Μισάχ και Αβδνεγώ εν τη καμίνω του πυρός μετά του Χριστού, ενώ όλος ο κόσμος εθαύμαζε και εξίστατο· ήταν η δημοσίευση του διαγράμματος του 1843, και ο προωρισμένος σκοπός του διαγράμματος του 1850.

Στο δεύτερο στάδιο της διαθήκης του Αβραάμ θεσπίστηκε και επιβλήθηκε η τελετή της περιτομής, και έτσι έγινε το σημείο της διαθήκης. Ο Αβραάμ, σε αντίθεση με τον Μωυσή, περιέτεμε αμέσως τον Ισαάκ, ώστε, όταν τον ύψωσε ως προσφορά κατά το τρίτο στάδιο, ο Ισαάκ να αντιπροσωπεύει το σημείο. Το σημείο εκείνο θα αντικαθίστατο αργότερα από το βάπτισμα, τα οποία από κοινού παρέχουν δύο μάρτυρες για το σημείο του σταυρού.

«Τι είναι η σφραγίδα του ζώντος Θεού, η οποία τίθεται επί των μετώπων του λαού Του; Είναι ένα σημείο το οποίο οι άγγελοι, αλλά όχι τα ανθρώπινα μάτια, μπορούν να διαβάσουν· διότι ο εξολοθρευών άγγελος πρέπει να δει αυτό το σημείο της απολυτρώσεως. Ο νοήμων νους έχει δει το σημείο του σταυρού του Γολγοθά στους υιοθετημένους υιούς και θυγατέρες του Κυρίου. Η αμαρτία της παραβάσεως του νόμου του Θεού αφαιρείται. Έχουν ενδεδυθεί το ένδυμα του γάμου και είναι υπάκουοι και πιστοί σε όλες τις εντολές του Θεού». Manuscript Release, αριθμός 21, 51.

Κατά το πρώτο στάδιο της διαθήκης στη Γένεση δεκαπέντε, προσδιορίζεται μία χρονική προφητεία τετρακοσίων ετών δουλείας, και ο Παύλος προσδιορίζει την ίδια περίοδο ως τετρακόσια τριάντα έτη. Ο υπολογισμός του Παύλου αρχίζει από την κλήση στο Έξοδος δώδεκα, διότι περιλαμβάνει τον χρόνο της παροικήσεως του Άβραμ. Όταν εξετασθούν προσεκτικά, τα τετρακόσια έτη σε σχέση προς τα τριάντα έτη αποτελούν ένα σύμβολο που εκτίθεται από τον Παύλο, και τα τετρακόσια έτη που εκτίθενται από τον Άβραμ αποτελούν ένα άλλο σύμβολο. Επομένως, τι αντιπροσωπεύει η περίοδος των τετρακοσίων ετών, και τι αντιπροσωπεύει η περίοδος των τετρακοσίων τριάντα ετών, και τι αντιπροσωπεύουν τα τριάντα έτη;

Οι λόγιοι έχουν εύστοχα καταδείξει ότι τα τετρακόσια τριάντα έτη μπορούν να διαιρεθούν σε δύο περιόδους των διακοσίων δεκαπέντε ετών, η πρώτη περίοδος απαλλαγμένη από δεσμά και δουλεία, ενώ η δεύτερη είναι περίοδος δουλείας.

Ο Αβραάμ εισήλθε στη Χαναάν σε ηλικία 75 ετών, και ο Ισαάκ γεννήθηκε όταν ο Αβραάμ ήταν 100 ετών (25 έτη αργότερα). Ο Ιακώβ γεννήθηκε όταν ο Ισαάκ ήταν 60 ετών, και ο Ιακώβ εισήλθε στην Αίγυπτο όταν ήταν 130 ετών. Αυτό ανέρχεται σε 215 έτη στη Χαναάν και 215 έτη στην Αίγυπτο, δηλαδή συνολικά 430 έτη. Για έναν σπουδαστή της προφητείας, αυτό παρέχει δύο μαρτυρίες, από δύο σύμβολα διαθήκης, για τον Παύλο, όπως και με τον Άβραμ του οποίου το όνομα μεταβλήθηκε. Ο Παύλος προσδιορίζει τα 430 και ο Άβραμ τα 400. Η εκπλήρωση, γραμμή επί γραμμής, δύο συναφών χρονικών προφητειών συνδέεται με την πρώτη περίοδο της διαθήκης, η οποία οδήγησε στην εγκαθίδρυση του εκλεκτού λαού του Θεού.

Όταν ο Χριστός εισήλθε στην ιστορία για να βεβαιώσει τη διαθήκη με πολλούς επί μία εβδομάδα, εκείνη η εβδομάδα αντιπροσώπευε δύο αλληλένδετες χρονικές προφητείες. Η προφητεία των τετρακοσίων τριάντα ετών του Παύλου δύναται να διαιρεθεί σε δύο ίσα μέρη, όπως και η εβδομάδα του Χριστού. Τα 215 έτη στη Χαναάν, ακολουθούμενα από τα 215 έτη στην Αίγυπτο, προτυπώνουν τη μαρτυρία του Χριστού αυτοπροσώπως επί 1260 ημέρες, ακολουθούμενη από 1260 ημέρες της μαρτυρίας του Χριστού στο πρόσωπο των μαθητών Του. Οι 2520 ημέρες κατά τις οποίες ο Χριστός βεβαίωσε τη διαθήκη αντιπροσωπεύουν επίσης τους επτά καιρούς, που είναι η «έρις της διαθήκης Του».

Από το 723 π.Χ. έως το 1798 μ.Χ. μεσολαβούν 2520 έτη, και τα έτη αυτά διαιρούνται σε δύο περιόδους των 1260 ετών, που παριστούν τον παγανισμό να καταπατεί το αγιαστήριο και το στράτευμα επί 1260 έτη, και κατόπιν τον παπισμό να καταπατεί το αγιαστήριο και το στράτευμα επί 1260 έτη. Το μέσον της εβδομάδος του Χριστού ήταν ο σταυρός, και το μέσον της εβδομάδος (538) παράγει 1260 έτη παγανιστικής μαρτυρίας, ακολουθούμενα από 1260 έτη παγανιστικής μαρτυρίας από τον παπικό μαθητή του παγανισμού. Όταν η βασιλεία της χάριτος του Χριστού ενδυναμώθηκε στον σταυρό, αυτό προεικόνιζε το 538, όταν ενδυναμώθηκε η βασιλεία του αντιχρίστου. Στον σταυρό, ο κατά γράμμα Ισραήλ παραμερίστηκε και άρχισε ο πνευματικός Ισραήλ. Το 538, ο κατά γράμμα παγανισμός παραμερίστηκε και άρχισε ο πνευματικός παγανισμός.

Η προφητεία του Άβραμ περί τετρακοσίων ετών είναι επίσης τετρακοσίων τριάκοντα ετών. Είναι η ίδια προφητεία, αλλά εκτίθεται μέσω δύο συμβόλων διαθήκης. Οι δύο αυτές συναφείς χρονικές προφητείες προσδιόριζαν τη δουλεία και την απελευθέρωση του λαού του Θεού, οι οποίες επρόκειτο να εκπληρωθούν στην αρχή της ιστορίας της διαθήκης του αρχαίου Ισραήλ. Στο τέλος της ιστορίας της διαθήκης του αρχαίου Ισραήλ, υπάρχει μία χρονική προφητεία που ευθυγραμμίζεται με μία άλλη, σε σχέση μιας ημέρας προς ένα έτος, προσδιορίζοντας έτσι δύο χρονικές προφητείες που δίνουν έμφαση στην απελευθέρωση και στη δουλεία.

Στο μέσο της ιστορίας της αρχής και του τέλους του αρχαίου Ισραήλ βρίσκουμε τον Δανιήλ στην αιχμαλωσία της Βαβυλώνας. Από εκείνη τη διαθηκική ιστορία, η οποία προσδιορίζει τη δουλεία και μια υπόσχεση λυτρώσεως, εκτίθεται η προφητεία που συνδέει τη διαθηκική ιστορία του

αρχαίου Ισραήλ με τη διαθηκική ιστορία του σύγχρονου Ισραήλ. Στο βιβλίο του Δανιήλ προσδιορίζονται δύο χρονικές προφητείες. Ο «όρκος» των «επτά καιρών» του Μωυσή στο Λευιτικό είκοσι έξι προσδιορίζεται στο Δανιήλ 9/11, καθώς και η ερώτηση του δεκάτου τρίτου εδαφίου στο όγδοο κεφάλαιο του Δανιήλ, η οποία οδηγεί στην απάντηση του δεκάτου τετάρτου εδαφίου, που προσδιορίζει την προφητεία των 2300 ετών. Ο «όρκος», ο οποίος, εάν παραβιασθεί, είναι η «κατάρα του Μωυσή» στο Δανιήλ 9:11, όταν εκτελέστηκε το 677 π.Χ. εναντίον του νοτίου βασιλείου, κατέληξε στις 22 Οκτωβρίου 1844, όπως και τα 2300 έτη. Και οι δύο διασκορπισμοί των 2520 εντοπίζονται στην ερώτηση του δεκάτου τρίτου εδαφίου, και η απάντηση του δεκάτου τετάρτου εδαφίου είναι τα 2300.

Όπως με τον Μωυσή, το άλφα της ιστορίας της διαθήκης του αρχαίου Ισραήλ, και όπως με τον Χριστό, το ωμέγα της ιστορίας της διαθήκης του αρχαίου Ισραήλ, έτσι και η αρχική ιστορία-άλφα του σύγχρονου Ισραήλ περιλάμβανε δύο αλληλένδετες προφητείες χρόνου. Η μία αντιπροσώπευε δουλεία και σκλαβιά και η άλλη απελευθέρωση. Η διαίρεση των 430 ετών σε δύο ίσες περιόδους στην άλφα ιστορία του αρχαίου Ισραήλ προτυποποιούσε την προφητική διαίρεση που επαναλήφθηκε κατά την εβδομάδα κατά την οποία ο Χριστός επικύρωσε τη διαθήκη, και η αλληλένδετη περίοδος κρίσεως για την παραβίαση της διαθήκης, η οποία διαιρέθηκε σε δύο ίσες περιόδους, προβάλλει δύο μάρτυρες ότι η άλφα ιστορία του σύγχρονου Ισραήλ θα είχε παρόμοια προφητική άγκυρα. Τα 2520 έτη και τα 2300 έτη, που λήγουν μαζί, παρέχουν τον τρίτο μάρτυρα δύο αλληλένδετων προφητειών χρόνου, οι οποίες περιέχουν μια προφητεία που διαιρείται εξίσου στο μέσον.

Τρεις μάρτυρες θα οδηγούσαν μια ψυχή να αναμένει ότι, όταν ο Κύριος εισέρχεται σε διαθήκη με τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες στην ωμέγα ιστορία του σύγχρονου Ισραήλ, θα υπήρχαν δύο συναφείς προφητείες προφητικού χρόνου, και μία συνδεδεμένη περίοδος διηρημένη σε δύο ίσα μέρη· αλλά αυτό δεν μπορεί να είναι έτσι, διότι όταν ο Κύριος εισήλθε σε διαθήκη με τον σύγχρονο Ισραήλ, ύψωσε το χέρι Του προς τον ουρανό και διακήρυξε ότι ο χρόνος δεν θα είναι πλέον.

Η διαθήκη των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων παριστάνεται από δύο κυματιζόμενους άρτους της προσφοράς των πρωτοκαρπών του σίτου. Η προφητική δομή τριών μαρτύρων, ακολουθούμενη από διπλή μαρτυρία στερούμενη της διακρίσεως του προφητικού χρόνου, απαντάται στην προσφορά του Άβραμ από μία δάμαλη (η οποία διαιρέθηκε ισομερώς), μία αίγα (η οποία διαιρέθηκε ισομερώς) και έναν κριό (ο οποίος διαιρέθηκε ισομερώς), και κατόπιν από μία τρυγόνα και ένα περιστέρι.

Οι τρεις πρώτες προσφορές έφεραν όλες τρία έτη συνδεδεμένα με τον συμβολισμό τους, υποδεικνύοντας ότι αντιπροσωπεύουν τρεις προσφορές που διέθεταν προφητικό χρόνο. Όχι μόνο οι τρεις προσφορές διέθεταν όλες προφητικό χρόνο, αλλά καθεμιά από αυτές είχε προφητικό χρόνο που ήταν εξίσου διηρημένος σε δύο περιόδους. Η τρυγόνα και το περιστέρι δεν έχουν προσδιορισμένη ηλικία· απλώς έπρεπε να είναι νεαρά, διότι αντιπροσωπεύουν την τελευταία γενεά του λαού της διαθήκης, η οποία παριστάνεται με δύο πτηνά, ή δύο ποιμνία.

Τα δύο ποιμνία αντιπροσωπεύουν τον πολύ όγλο και τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, όμως τα δύο πτηνά φέρουν μια δευτερεύουσα σημασία. Η περιστέρα είναι μία από τις προσφορές για το αγιαστήριο, και όταν αναζητεί κανείς την ταυτότητα της περιστεράς ως προσφοράς, τις περισσότερες φορές σημαίνει έναν τύπο τρυγόνας· ενώ η περιστέρα στην προσφορά του Άβραμ προσδιορίζει ένα πτηνό τόσο νεαρό ώστε να μην έχει φτερά, ή ακόμη χειρότερα, ένα πτηνό του οποίου τα φτερά έχουν αφαιρεθεί. Σε αυτό το προφητικό επίπεδο, τα δύο πτηνά είναι ο σίτος και τα ζιζάνια.

Κατά τις έσχατες ημέρες, το λάβαρο θα υψωθεί προς τους ουρανούς ως πτηνόν, και αυτό θα συμβεί ακριβώς κατά τον καιρό που δύο ακάθαρτα πτηνά πρόκειται να ανυψώσουν την πονηρία και να την τοποθετήσουν επί του θρόνου αυτής εν Σενναάρ.

Κατόπιν ὁ ἄγγελος ὁ λαλῶν μετ' ἐμοῦ ἐξήλθε καὶ εἶπέ μοι· Ἄρον τώρα τοὺς ὀφθαλμοὺς σου καὶ ἰδὲ τί εἶναι τοῦτο ποὺ ἐξέρχεται. Καὶ εἶπα· Τί εἶναι; Καὶ εἶπεν· Τοῦτο εἶναι ἓνα ἐφά, τὸ ὅποιον ἐξέρχεται. Εἶπε προσέτι· Αὕτη εἶναι ἡ ὄψις αὐτῶν ἐν πάσῃ τῇ γῆ. Καὶ ἰδοὺ, ἀνυψώθη μία πλάκα μολύβδου· καὶ αὕτη εἶναι μία γυνὴ ἡ καθήμενη ἐν μέσῳ τοῦ ἐφά.

Καὶ εἶπεν, Τοῦτο εἶναι ἡ πονηρία. Καὶ ἔρριπεν αὐτὴν εἰς τὸ μέσον τοῦ ἐφά· καὶ ἔρριπεν τὸ μολύβδινον βάρος ἐπὶ τὸ στόμα αὐτοῦ.

Κατόπιν ὑψωσα τοὺς ὀφθαλμοὺς μου καὶ εἶδα, καὶ ἰδοὺ, ἐξήλθαν δύο γυναῖκες, καὶ ὁ ἄνεμος ἦταν στὶς πτέρυγές τους· διότι εἶχαν πτέρυγες σαν τὶς πτέρυγες πελαργοῦ· καὶ ὑψωσαν τὸ ἐφά ἀνάμεσα στὴ γῆ καὶ στὸν οὐρανό. Τότε εἶπα πρὸς τὸν ἄγγελο ποὺ μιλοῦσε μαζί μου: Πού μεταφέρουν αὐτές τὸ ἐφά; Καὶ ἐκεῖνος μου εἶπε: Για νὰ τοὺ οικοδομήσουν οἶκο στὴ γῆ Σενναάρ· καὶ ὅταν αὐτὸς ετοιμασθεῖ, θὰ τεθεῖ ἐκεῖ ἐπάνω στὴ δικὴ του βάση. Ζαχαρίας 5:5–11.

Ο παπισμός, που παριστάνεται ως «πονηρία», ή, κατά τον Παύλο, ως «ο άνομος εκείνος», έλαβε το θανατηφόρο του τραύμα το 1798, όταν τέθηκε ένα τάλαντο μολύβδου επάνω από το καλάθι μέσα στο οποίο κάθεται. Έπειτα, ο πνευματισμός και ο αποστατημένος Προτεσταντισμός πρόκειται να την ανυψώσουν και να της οικοδομήσουν οίκο στη Σενναάρ, στο ίδιο ακριβώς σημείο κατά το οποίο ο Θεός έχει ολοκληρώσει την οικοδόμηση του οίκου που πρόκειται να ανυψώσει ως λάβαρο. Στον Ζαχαρία, το πλαστό λάβαρο είναι η γυναίκα της πονηρίας, ενώ το λάβαρο παριστάνεται με περισσότερες. Τότε ο κόσμος θα επιλέγει μεταξύ της Ρώμης, η οποία είναι το κλουβί παντός ακαθάρτου και μισητού πτηνού, ή της περιστεράς, συμβόλου της διαθήκης του Θεού με το ανθρώπινο γένος.

Καὶ ἔκραξε δυνατὰ μὲ φωνὴ ἰσχυρά, λέγοντας· Ἔπεσε, ἔπεσε ἡ Βαβυλὼν ἡ μεγάλη, καὶ ἔγινε κατοικητήριον δαιμονίων, καὶ φυλακὴ παντὸς ἀκαθάρτου πνεύματος, καὶ κλωβὸς παντὸς ἀκαθάρτου καὶ μισητοῦ ὄρνέου. Αποκάλυψη 18:2.

Ο Χριστός δήλωσε, σε συνάρτηση με τον θάνατο και την ανάστασή Του: «λύσατε τοῦτον τὸν ναόν, καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγερῶ αὐτόν». Αὐτές οι τρεις ημέρες αντιπροσωπεύουν μια προφητική περίοδο κατά την οποία ανεγείρεται ένας ναός, όπως συνέβη με τον Μωυσή, με τον Χριστό και με τους Μιλλερίτες. Η απαίτηση να είναι τριετή η δαμάλις, η αίγα και ο κριός στην προσφορά του Άβραμ αντιπροσωπεύει ότι, μέσα σε καθεμία από τις τρεις ιστορίες της διαθήκης που τώρα εξετάζουμε, θα ανεγειρόταν ένας ναός. Ο τελικός ναός της διαθήκης των εκατόν σαράντα

τεσσάρων χιλιάδων είναι το λάβαρο που πρόκειται να υψωθεί ως στέφανος προς τον ουρανό. Για τον λόγο αυτό, η δαμάλις, η αίγα και ο κριός είναι θηρία της γης, καθιστώντας έτσι τη διάκριση από τα πτηνά που πετούν στους ουρανούς. Ο ναός της διαθήκης που ανεγείρεται στις έσχατες ημέρες είναι όταν η Ιερουσαλήμ υψώνεται υπεράνω όλων των λόφων και των ορέων.

Παρότι δεν έχω ακόμη προσδιορίσει κάθε στοιχείο του πρώτου από τα τρία βήματα της διαθήκης του Άβραμ, έως τώρα κάθε στοιχείο που εξετάσαμε έχει το αντίστοιχό του στην αρχή και στο τέλος του αρχαίου κυριολεκτικού Ισραήλ, καθώς και στην αρχή του σύγχρονου Ισραήλ. Έχουμε καταδείξει τα τρία βήματα των αγγέλων της Αποκάλυψης δεκατέσσερα στο πρώτο βήμα της διαθήκης του Άβραμ. Το φράκταλ των τριών αγγέλων, το οποίο βρίσκεται στο πρώτο βήμα της διαθήκης του Άβραμ, θα επιβεβαιωθεί ακόμη σαφέστερα όταν εξετάσουμε το δεύτερο και το τρίτο βήμα της διαθήκης του Άβραμ.

Οι «οκτώ» προσφορές του Άβραμ αντιπροσωπεύουν όχι μόνο προσφορές που θα καθίσταντο μέρος των τελετουργιών του αγιαστηρίου του Μωυσή, αλλά προσδιορίζουν και επιβεβαιώνουν τον ρόλο του προφητικού χρόνου στην ιστορία του λαού της διαθήκης του Θεού. Επιβεβαιώνουν την αρχή και τα τέλη του Ισραήλ ως εκλεκτού λαού του Θεού, είτε κυριολεκτικά είτε πνευματικά.

Τα 430 έτη του Παύλου αποτελούν μια προφητική περίοδο που δεν μπορεί λογικά να διαχωριστεί από τα 400 έτη του Άβραμ. Όταν τοποθετηθούν το ένα πάνω στο άλλο, προκύπτει μια περίοδος τριάντα ετών, ακολουθούμενη από τετρακόσια έτη. Από το σημείο αυτό θα συνεχίσουμε στο επόμενο άρθρο.

«Οι προφητείες που είναι καταγεγραμμένες στην Παλαιά Διαθήκη είναι ο λόγος του Κυρίου για τις έσχατες ημέρες και θα εκπληρωθούν τόσο βέβαια όσο είδαμε την ερήμωση του Σαν Φρανσίσκο». Επιστολή 154, 26 Μαΐου 1906.